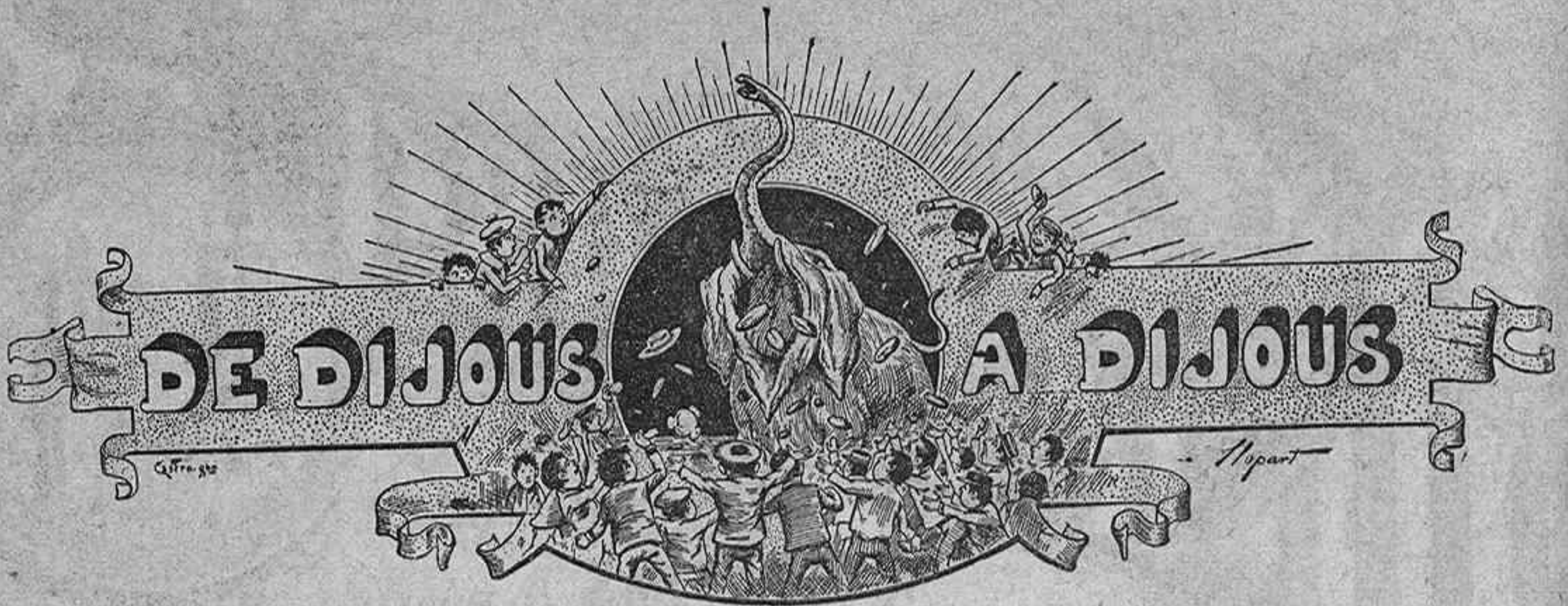

Ab un patje com aquet
y ab bitllets á la cartera,
qu' es dolça, qu' es regalada
la bonica Primavera.

Còpia fot. de A. Esplugas.

D'alló de la beligerancia ja n' acabo de tenir las butxacas plenas. D' aquí-aquí sembla que hagin de provehir de patatas pera continuar la *trunfada* d'aquell dia; d'aquí-aquí sembla que tot s' hagi tornat such de bledas; tan aviat está la cosa á punt de petar igual que si 'ns haguessim de tirar á sobre dels *Hostals-Humits* á corre-cuyta, com de plegar velas y entornarnos cap á casa ab l' entusiasme entre camas igual que si no tinguessim rahó. L' un dia sols llegim que 'ls Sherman y Companya segueixen deixantnos com draps de cuyna, y l' endemá 'ns han fet sapiguer no més que 'ls Halle y sa confraria 'ns diuhen macos y que 'ns estiman tant; aixis es que 'ns acaban de fer veure que 'l conflicte no t'è solució sino á cops de metralla, 'ns donan á comprendre que tot pot arreglarse ab un cop de ploma. Sempre una de freda y una de calenta

De modo que la qüestió ab 'ls yankees s' ha convertit en una especie de *Frontón internacional*, ahont jugan á pilota 'ls senadors d' allá ab 'ls governants d' aquí, pero que uns y altres ho fan tan malament com saben, perque cometen cada *pífia* jugant al *revés*, que no extranyaria que 's perdés alguna *boleya* y la trobés l' empresari del *Frontón*; perque 'l públich *pagano* no está disposat á deixarse ensarronar ab partidas de desafió de camama, tant més quant que lo qui marca 's tan'os sembla, de lluny, que 'ns estafi algun tanto á favor dels *blaus*, que son ells clavantnos cada *blava* .. que no ho preguntin, y deixant en blanch als *blanchs* que som nosaltres; y aixó que ja 'ns várem menjar la *partida* desde la primera jugada.

*
*
*

¿Eh? Mentrestant 'ls corchs de la corcada política ja estaban treballant de ferm á la sombra d' un interés patriótic mentida, ab lo propósit de fer caure la viga del desprestigi demunt lo cap del insustituible General Weyler per deixar-lo, com al altre, fet una coca. Pero la santa opinió pública, que ha perseguit sempre als corchs de tota mena y á esclafat á tots 'ls qu' ha pogut ab son despreci, ha tapat ab lo mástich del bon sentit 'ls foradets que 'ls corchs ja havían lograt fer, posant en perill al ilustre successor... del altre. Es clar que sortirán altres corchs que farán lo mateix, y altres y altres, fins á probar de lograr la seva obra destructora; pero ja 'ls dono feyna mentres lo General de desso' a la viga que 's corqui vulgui, no mes que vulgui, no perdre 'ls prestigi de que careix ara 'l altre; perque ademés d' haverse 'n endut d' aquí totes las simpatías y las esperansas lo General Weyler, per rahó d' aquellas circumstancias, avuy per rahó de las presents té la ventajá de que lo de Washington l' ha fet mes interessant y li dona una importancia que cap mes general espanyol té; avuy es ja qüestió d' *honrilla* per ell y per Espanya lo no tocarlo d' allá; pesi á tots 'ls tocinayres del altre mon.

*
*
*

Diálech de la setmana:

- Tú, ja torna á ser aquí; ja ha tornat d' América.
- Quí? ¿'l General Weyler?
- No, homel 'n Palmada.
- Bueno ¿y qué?
- Que ja tornarèm á riure.
- 'M sembla que si ha tornat tan rich com diuhen y tan carregat de brillants, no estará tan carregat de *pi-*

nyetas.

PEPET DEL CARRIL.

*
*
*

Si 't mors primer que jo creu que l' autopsia
que 't fassin manaré,
per veure quanta neu lo teu pit tanca
y si es un tros de suro 'l teu cervell.

PERE GRANÈ JULIÀ.

COSETA

Sapiguer m' agradaria
Lley y Justicia ahont posan,
ahont para la Vritat
y la Conciencia ahont se troba.

AGUILETA.

POT-POURRI

(D'ACTUALITAT)

A la fi, en lo Senat yankee
semb'a qu' alguns senadors,
han comprés nostra justícia
y 's posan á la rahó...
Fins un, ha dit que 'ls mambissos
son vulgars *saltejadors*,
indignes de que 'ls ampari
un poble que tingui honor... »
Ergo... 'l seu colega Sherman
ó bé estava un xich *pitof*.
quan va anàrsen de la llengua,
ó es tan malvat com ells son,
puig, qu' al volguer ampararlos
segons l' altre, no té honor.
¡Mil gracias, Mister Caffery
en nom del poble espanyoll
Vosté clarament dem ostra
qu' als Estats-Units del Nort,
com tots no son *tocinayres*
tots tampoch... deuen sé *porchs!*

**

Lo simpátich (?) *menchetero*,
tirantselas de persona...
¡s dedica á fé 'l *florero*
pe 'ls carrers de Barce'ona!
Y en forma d' unas «semblansas»
escrites ab s' gons fins
fa un catálech de alabansas
de *tipos* barcelonins...
Deu creures l' estafalari,
que no sabem pendre midas
y que 'ns es molt necessari
lo parer d' un «busca-vidas»
¡Quinas ínfulas te 'l *Cierol!*
Com si 'ls coneguessim d' ara!...
¡Quan tot just era 'l xutlero

á las calsas de son pare,
Barcelona, ja sabia
quins eran sos fills millors,
y 'ls seus mérits coneixia
y alabava 'ls seus esforços...
Ab aixó .. ¡fora semblansas
y fora miras peitas!
Barce'ona te balansas
y no 'ns cal cap Mestre Titas...
Ab lo dit, ja pot comprendre
que no 'ns plauhen fochs-follets...
¡Torni ab 'ls seus!... Torni á vendre
tramussos y *cacauhets!*

**

Era 'l divendres últim
divendres de Quaresma
y á casa de visita,
vingué Mossén Rafecas...
Com sè que tot s' lo fuma;
vaig ferli la finesa
de regalarli un puro
de la *Tabacalera*...
Després de mil angunias
y en *resumidas cuentas*,
lo clergue, á la mitx' hora...
¡va *descambiar la pelat!*...

¡Qui está escandalitsada
es la minvona Tecla,
que diu á qui l' escolta:
—Vaya ab Mossén Rafecas!
¿Sabeu quin *lastre* duya
divendres de Quaresma?
¡Uns talls de botifarra
de mes de mitxa tersal

**

Lo jorn mat'ix d' aquells célebres

insults d' Mister Sherman,
s' entera en Pau de la rova,
de que 'l deixavan cessant.
D' allavors, l' home té un lema
que l'iga ab son tris' d' sti' o:
—*Renyit ab 'ls tocinayres!*...
y hasta... ¡ab la carn de tocinol!

**

Per coro. ar l' obra fátua
d' un despilfarro insolent,
diu que 'l nostre ajuntament
projecta aixecá una estatua,
per enalir las virtuts (?)
d' aquell arca'ide ja mort
que va ser... ¡l' *enfordador*
dels primers pans geperuts!
La idea en sí, no es pas lle'ja
si no fos ¡ay' que 'l *Marqués*
nos feu carregá 'ls neulés
y 'ns ha fet pair del *setje*...
La idea en sí es molt laudable
si no fos qu' ell nos plantá
un *gep* tant monstruós, que fa
la vida aquí, insoportable!...
De modo... que jo alsaría
lo discutit monument,
lo jorn que l' Ajuntament
tots sos deutes pagaría...
Y quan, además d' aixó,
un any 's saldès ab guany,
aixecaría aquell anv.
lo monument en qüestió
—¿Qué diuhen? ¿Que si aixó 's mira
no 'l veurán construit, vostés?...
Oh, ja, ja... Per xó al *Marqués*
li daría... una cadira!

M. RIUSEC.

UN CAS

QUATRE MESOS JUSTOS, fa
que 'l capellá 'ns va enlassá,
y eixa nit, la meva dona...
¡ay, jo may ho hauría dit
lo qu' avuy m' ha succehit!...
¡Si que l' he feta ben bona!

Feya días que 's queixava;
qu' ab gran pena caminava,
que no menjava de gust;
y está clar, jo prou temia
qu' algún *algo* passaría
que 'm causaría un disgust...

Per Deu may volgueu sabé
lo qu' un home tè de fe
quan se troba en aquets cassos.
Ahí, 'm digué: ja ve l' hora;
corra per la llevadora...
y 'm clavá un xico: pe 'ls nassos

Lo que á mi m feu rumiar,
ningú may s' ho pot pensar.
¡Quins trances mes compromesos!
Aixó, deu se un mal entés;
quatre mesos, no n' hi ha més...
¡Un xicot de quatre mesos!...

Y encare no es tot, aixó:
lo nen, está grás y hó,
y ella havent tingut bon part,
no té llet per dar mamá
y ara, tindré de buscá
dida... ¡ja 't dich que n' hi ha un
[fart.

Y en qüestió, me resulta ara,
que tinch de pagar encara
varios gastos del enllás;
y entre 'ls nous que m' han sortit
venint al mon lo petit,
fa un grós munt... ¡Veyeu quin cas!

RAMÓN LLEI.

LA TOMASA

LA PLASSA DE CATALUNYA

Al estiu escalfa y crema
com un tormentós infern

y s'hi reben sérias dutxas
en lo mes crú del hivern.

UN PROMES ESCAMAT

—¿Que 't vindria bé de deixarme una pesseta?
Vaig un xich curt...

—Ja veurás, Pepet, casemnos y tindrás tot lo que vulguis. Lo senyoret m' ha dit que no 'ns deixarà patir.

—¡Quebrats en aquest' hora?...

—¿Qué t' ha dit en Pepet?
—¡Qu' ara hi feyan lo ménech!

DON JOAN

No vaig á parlarlos del Don Joan de Byron, ni de 'l de 'n Zorrilla, ni de cap Don Joan que valgui la pena; vaig á donarlos no mes, quatre noticias històriques d' un tal Don Juan Llanas, qu' es un senyor inofensiu que viu á la meua escala.

Lo meu biografiat—segons ell compta—en la seva joventut n' havia fet de verdas y de maduras, de manera que no existia en lo seu barri marit celós de la seva honra ni pare cuydadós de las sevas fillas, que no 's guardessin d' ell com del diable, perque ja era cosa sabuda, dona qu' en Llanas se mirés ab la vista entregirada, no feya res mes de bó fins que l' atrexit galán li concedia lo senyalat favor de distingirla ab las sevas caricias.

Pero jo m' en rich de las fanfarronadas de don Joan, perque sé de bona tinta, que 'l nostre conquistador no havia *ensopit* mes que á mitja dotzena de virtuts sospitosas, gracias al seu crescut patrimoni, y que sempre que s' havia proposat clavar las sevas fletxas amorosas al còr d' ignocentas donzellas ò puras casadetas, se n' havia emportat cada tanda de garrotadas, que n' hi havia per llogarhi caliras.

L' última pallissa de ma mestre que va rebre, va arronsarli un nervi de la cama dreta, y aquesta es la hora qu' encare coixeja, especialment quan té d' efectuarse un violent cambi de temperatura.

Ara, don Joan—segons expressió propia—ja no está per aventuras perillosas y guarda la única brasa que d' aquell volcà de la joventut en son pit queda, pera la seva Manela, la seva muller, dona sexagenaria com ell, que prefereix una mala purga als requiebros rescalfats del seu conseqüent Llanas. Pero es precis confessarho; don Joan que veu passar estiu, tardor é hivern sense que las donas mes hermosas li fassin perdre l' *oremus*, quan la primavera arriba, torna á sentirse en las venas aquell foch de la joventut y estranys batechs al cor, y olvidantse de l' amor etern que té jurat a la Manela, corre per aquets carrers de Deu, ab lo barret de gayrell, fent voltejar lo seu bastonet de bambú, y dirigint miradas *inflamatorias* á la primera dona que 's posa á alcans de las sevas ulleras.

Los seus companys de café, que li coneixen la flaca, lo fan sortir de las sevas casillas, quan, ab tota reserva, li comunican qu' una casada de *circunstancias* 'ls ha declarat, ab tota reserva també, que si no podia conseguir l' amor pur del senyor Llanas, se beuria un porró de sulfumant ó 's menjaria una capsa de mistos de cuyna.

Don Joan s' ho creu tot de bona fé y per mes que demana y torna á demanar la direcció de la enamorada ninfa, los seus companys com si juguessin ab ell á la *corretjeta*, quan lo senyor Llanas indica algun carrer, li diuen sempre: «¡Ay, que 's cremat!» pero may li donan la direcció anhelada.

Molts cops, quan los seus companys troban en la gacetilla dels diaris, que alguna dona s' ha matat per medi del ácid clorhidrich, s' apressuran á manifestarli que la suicida era la persona que l' estimava. Allavors don Joan corre á depositar una corona de semprevivas sobre la tomba d' uns amors tan desgraciats.

Lo primer día de la primavera del any passat, lo senyor Llanas va rebre una esquila amorosa concebuda en los següents termes:

«Indispensable Juanito: Una mujer que sin tí no puede vivir, desea estrecharte entre sus brazos. No hagas burla de mi amor y ven á las 9 de esta noche. Soy casada .. pero no importa.—Emilia.—Gignás, núm. 33, habitación del terrado.»

Don Joan terminada la lectura de tan satisfactoria carta, va brincar d' alegría. Es vritat que la interessant desconeguda li imposava 'l sacrifici de pujar un matament de esgrahóns, pero un cor atravesat per una fletxa que 's veyá dalt de la carta, li donava á compondre que la fatiga que pujar á un terrat pogués ocasionarli, quedaria degudament compensada.

A las nou del vespre 's presentava 'l senyor Llanas al siti senyalat. La porta del terrat estava oberta; la nit era fosca. Després d' haverse enredat, gracias á la seva curtedat de vista, ab la roba que en lo terrat hi havia estesa, lográ arribar al palau dels seus amors. Batentli 'l cor descompassadament, trucá ab cuydado á la porta d' aquell niu de ditxas y plahers. Prompte se sentí un escárdalench «¡Ja vál!» y desseguida lo voltar d' una clau en lo pany.

Uns brassos amorosos s' entortelligaren al coll del senyor Llanas, cuydant aufegar-lo. L' atrexit conquistador, procurant desferse d' aquellas dugas argollas, exclamá ab veu melosa:

—¡Emilia, no 'm maseguis, que 'm desplanxas la camisa! ¡Sossegat, bojota, que tot pot arreglarse ab mes calma!

Si don Joan, no hagués sigut tan curt de vista, hauria pogut notar que la Emilia que l' abressava, no era ningú mes qu' un pintor, que concurría á diari á la taula del café.

Un minut escás faria que don Joan y la Emilia 's trobaban á la saleta d' aquell palau encantat quan sentiren trucar ab estrépit á la porta.

Lo pintor va exclamar, ab tó dramátich: «¡Lo meu marit!...» y 'l senyor Llanas va notar, que se li cegavan las camas. ¡Havia rebut tantas pallissas, que al moment va semblarli que descarregavan un garrot sobre las sevas costellas!

A empentas y rodolóns, *la Emilia* va fer amagar á don Joan, sota un catre; pero al cap de curts instants, lo va fer sortir del seu amagatall, dihentli que com que 'l seu marit no havia de tornar á sortir, era indispensable qu' ell s' escabullis. Y 'l tregué al terrat.

Lo senyor Llanas, palplant-palplant, va trobar la porta... pero ¡oh desconsoll! estava tancada.

Si trucava á la porta del pis de *la Emilia*, pera que aquesta anés á obrir, se despertaria 'l marit y... ¡Verge Santíssima! . . y si trucava á la del terrat, tothom tindria d' enterarse de l' aventura.

Va decidir aguardar resignat á que 'l vehí que tenia la roba estesa anés á treurela. Segons los seus cálculs, la criada encarregada d' aquesta operació, se presentaria en lo terrat á punta de día.

Mentres sobre la possibilitat de tal aconteixement rumiava, una forta sacudida del nervi agraviat de la cama dreta, va indicarli que teniam lo temps canbiat. Efectivament, al cap de mitj-hora va posarse á ploure á bots y barrals.

Lo senyor Llanas tingué intenció de donar crits d' auxili; pero va repensarse, considerant qu' en podia sortir perjudicat.

—¡Deu meu!—deya lo desgraciat conquistador—¿Es possible qu' una dona que m' estima tant com l' Emilia, permeti qu' aquest ayguat me posi com una sopa.—Pero desseguida pensant en que la interessant casadeta, ignorava qu' estigués tancada la porta del terrat, prometia estimarla tota la vida.

Després de dos horas llargas, va acabar de ploure, y 'l senyor Llanas va donar gracias al Criador.

Quan va sortir lo sol, *no va cantar la perdin*, pero un gossot de presa d' un terrat vehí, va saltar al en que 's trobava don Joan, y caixalantlo d' aquí, caixalantlo d' allá, va ferli tantas tiras del vestit, que 'l deixá convertit en uns espolsadors.

Al cap de poch rato, va obrir la porta del terrat la criada qu' anava á treure la roba que hi havia estesa y al veure la fatxa del senyor Llanas y 'l seu trajo estropellat, creyent que 's tractava d' un lladre, va demanar auxili y 's presentaren alguns vehins y un municipal.

Prou don Joan, pera fer patent la seva ingocencia, demaná que fessin sortir á la senyora Emilia, pero com que cap dels vehins coneixia á tal senyora y tots manifestaren que aquella habitació era 'l taller d' un artista que vivia en un altra casa, lo senyor Llanas, lligat com un Sant Cristo, fou conduhit als calabossos de Sant Cayetano.

L' apuro mes gran del nostre conquistador, sigué quan va preguntarli la seva senyora, qué hi havia anat á fer al terrat del carrer de Gignás.

—Hi he anat á veure las estrellas—va contestarli.

La Manela no se 'l va volguer creure; pero 'l senyor Llanas no mentia.

¡Las hi va veure de debó!

A. GUASCH TOMBAS.

¡ ANUNCI !

SONET

DESITJO per servey á una *raspeta*:
per mes qu' estigui flaca ó revinguda,
sigui lleixa, pelada ó molt peluda,
encare que 'n extrem sigui estrefeta;
grabada, bórnica, bifia, bruta ó neta,
garrella, manca, xata ó geperuda,
que sigui ó que no sigui tartamuda,
es igual; tot aixó molt poch m' inquieta.
Referencias, las vull ab garantia,
en bitllets, (1) or ó plata ó calderill'a,
que dongui d' interessos cada día
quatre *naps* per posarme 'ls á l' ermilla.
No essent aixís, no cal que 's donguin pressa
no 's presentin que cap me farà *pessa*.

ANTÓN DEL SINGLO.

1 Del Banch.

Humoradas

I.

VIU sobre del meu pis una *soprano*
que canta al mateix temps que toca 'l piano,
y á n' als baixos hi ha un ruch dins d' un estable
que brama y tira cossas com un diable.
Vol di aixó que molts cops dona molestia
lo mateix una dona qu' una bestia.

II.

Lo marqués de la Cera
va sempre de levita y de xistera,
y 'l seu cotxero, Es'opa,
va ab levita també y tarot de copa.
'Vuy, *segle de progrés,*
se confón un cotxero ab un marqués.

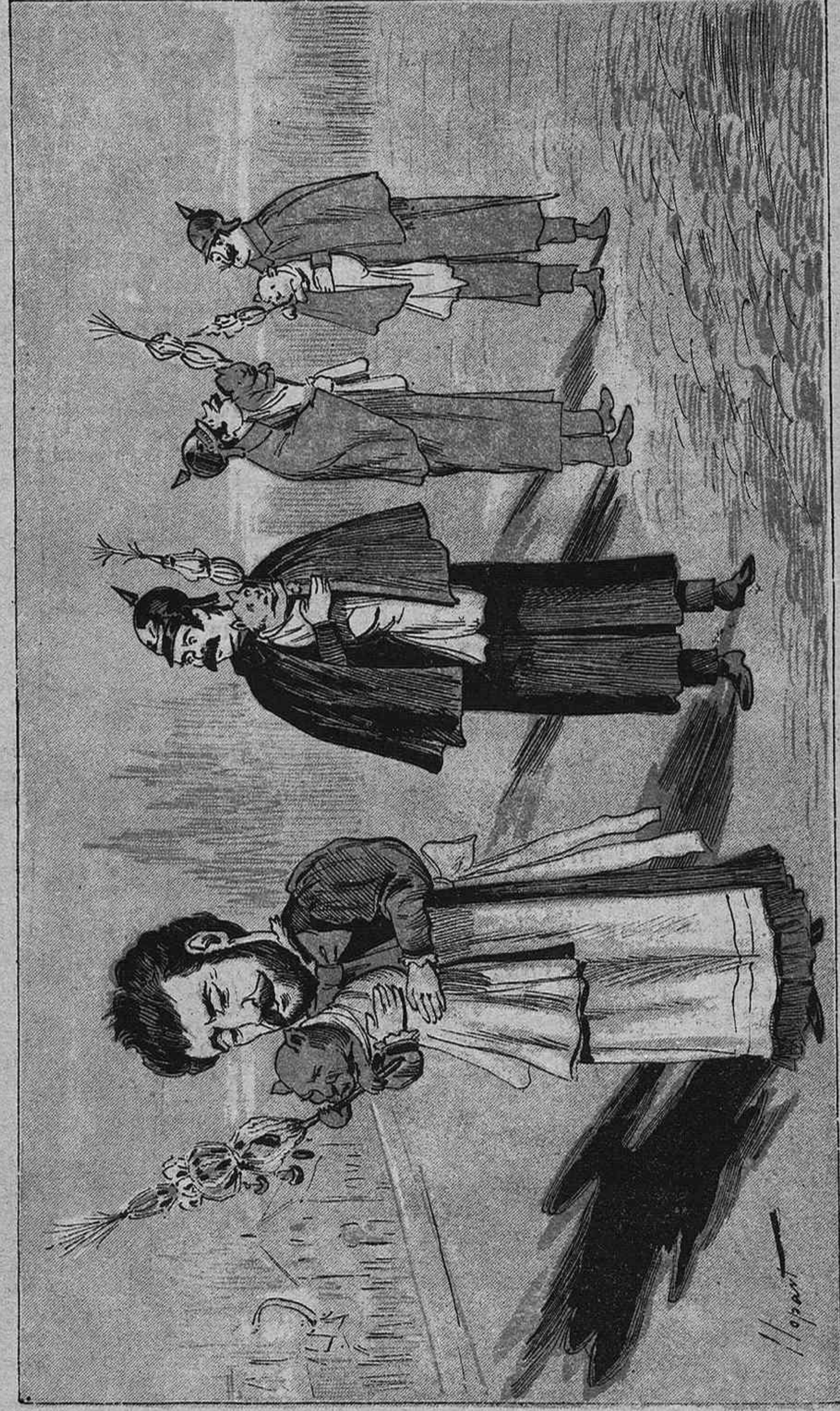
RAMÓN FRANQUET.

LA TOMASA RAMS Y PALMAS

Per J. Lippart

¡Mal día de Rams se l' hi prepara al Tio Muncheta! La branca de garrofer se l' hi doblega per moments y lo pes de tanta garrofa, de tanta xusfa y de tants rosaris, acabarán ab la vida del pobre ram que ja ni forsa l' hi queda per aguantar las embestidas del lloer fresch y atapahit del *Sabio* de la Rambla, ¡¡Pobre xuferero!!

Los leonets del Parque ja poden dir qu' están de sort. Sembla que la Corporació municipal té preparadas las palmas que portarán las ignocentas bestiolas en lo próxim diumenje de Rams. Entre lo personal mes feréstech de la casa, ja s' han escullit los *nineros* que podrán encarregarse de la conducció de la cagnalleta, durant la celebració de tal solemnitat. Aquí 'n tenen quatre exemplars.

Lippart

Bibliografia

L' aplaudit autor dramàtic D. Abelardo Coma ha tingut l' amabilitat de remetrens un exemplar de la segona edició de son *Otello il moro di Valenzia*, parodia en un acte y en vers macarrònic, que sigué estrenada ab extraordinari éxit lo 2 de Septiembre de 1873 en l' antich teatro del Tívoli, en la funció á benefici del galán jove cómic Frederich Fuentes, á qual actor lo Sr. Coma dedica la dita obra com á prova patent del carinyo que li professa.

Dita parodia, esmeradament impresa, 's ven en tots los kioscos y llibrerías al preu d' un ral.

* *

Hem rebut també un exemplar de la segona edició de la comedia *Lo mestre de minyóns*, arreglo á nostra escena per l' eminent autor dramàtic D. Joseph Feliu y Codina, y además *Entrar per la finestra*, festiva comedia en un acte y en prosa del distingit autor dramàtic En Pere Reig y Fiol, estrenada ab brillant

éxit en lo teatro Romea, la nit del 28 de Janer últim, qual obra es un dels pochos éxits vritat que hi ha hagut en la present temporada en dit teatro

Las dugas obras esmentadas forman part de la important Biblioteca que reparteix setmanalment nostre apreciat colega *Lo Teatro Regional*.

* *

Lo Dr. Cirujá-Dentista S. Co'inás Cepeda, nos ha remés un folleto de 32 páginas, titulat: «Breves consideraciones higio-patológicas acerca del aparato bucal.»

La reputació que ab son talent ha sapigut adquirir lo esmentat Doctor y l' haber lograt notables distincions y premis en totas quantas Corporacions Académicas ha figurat, 'ns relevan de fer lo mes petit elogi de las importants consideracions que van anotadas en lo llibret y que se fan altament considerables pera conservar l' aparato que tan necessari 'ns es pera nostra existencia.

* *

A tots remerciém degudament l' envio.

D I À L E C H

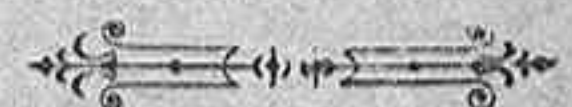
(D' actualitat)

—¡DITXOSOS ulls!—¡Ho'a Arcís!
—¿Com ho passa?—Bé per ara,
y vosté y la seva mare
¿están bons?—Aixís, aixís,
ella ha estat una setmana
al llit, y jo aprop de dugas.
—Corren, fill, unas marfugas
qu' hasta fan perdre la gana.
¿Y que 'n diuhen de la guerra?
—¿Nosaltres? qu' havém de dí'...
—No; los diaris,—Diuhen... ¡Pstíl
qu' aixó de Cuba s' esguerra...
Que tenim mala estrugancia...
—Tot aixó no passaria
si á Espanya un govern hi havia
com en temps de la Camancia;
Pró are es clá, diu que á Fransa
han vist qu' eram gent de palla,
y no 'ns darán ni una malla...
—¡La perfidia tot ho alcanza!
—Per' xó ara demanarán,
set quintas tot d' un plegat,
y ab la *Mérica* un tractat
per pogué entrá vi, faré'n;
Després las *Daputassions*
donarán mossos d' *escuadras*
per aná' á matá aquets lladres
que fan las *resurreccions*.
—¡Y jo, també penso anarhi!
—¿Y que hi farà allí? ¡burrango!
—Solament per ballá 'l tango
m' allistarè voluntari.
—Pero . . . ¡regrandíssim! ¿Com
es que per mentí no 's senya?
—¡Com que vosté, veig, s' hi empe-
en ferhi anar á to'hom! [nya
—¡Si aixó no es res, sant cristiá!
¡Los joves sou uns bromistas,

y atrafegats en conquistas
no veyeu lo que viudrá
Diuhen que 'ls barcos d' en *Lopas*
ab vuyt canóns, nou ò deu
'nirán á matá 'n *Masseu*
y á portar á Cuba tropas;
Diuhen qu' aquells d' allí dalt,
(que no sé com s' anomenan)
la nació d' l'Espanya 's venen
y esbroncan al general.
—¿Los insurrectes, vol dí?
—No son *rectes*. ¡ay jo 't tochl
—¿*Curvos ó mixtos*?—¡Tampoch,
si á la punta ho tinch d' aquí. (1)
—Donchs filla, no 'n sé cap més,
se molt poca Geometría.
—Si ho vaig sentirho aquet día...
un nom aixís, com... ¡quinqués!
—Ja trafican ab petroli,
pro no son llums ¡mal vinatje!
vol dí 'ls *yankees*—Dígali hachel
pró fill meu, ja han begut oli,
Perque 'ls d' aquí enlutismats
se 'n van á casa dels *grossos*,
y fan los vidres á trosos
y trenta mil disbarats.
—D' aixó dels vidres m' en rich...
—¡Y aral ¿per qué ho diu gran plagal
—Perque no hauré d' esta en baga
si 'n trenca gayres, ho dich,
com que jo soch del ofici...
busco feyna. —¡Ah! está bé.
Y además, qu' havém de fé
sense ploure? es un desfici!
Per mes que ganas no 'n tingas
pregant á Deu perque ploqui,
ni pots lográ que 's conmogui...
—Es que no está per xeringas!

—Jo estich tan esfrehida
qu' hasta ro goso á paríá;
¡pel carré no 's pot aná'
sense exposarse la vida!
¡Ab aixó dels estudiants,
cada moment hi ha desayres!
Dondebuen... ¡ni 'ls tocinares!
se 'ls hi escapan de las mans.
No se per que á n' aquets pobres
'ls hi han d' armá tal bronquina,
—Perque 'ns volen da *triquina*
ab prou que 'n tenim de sobras.
—Quan hi havia 'l *rey acólit*
diu que 'l viure era una ganga...
¿pró ara? tot sovint bullanga...
quan no es un *ás* es un *bólit*;
També un *estrólech* ha dit
que 'l mon comensa á esquerdarse
y acabarà per trencarse!...
—Que l' encolin tot seguit!
—També diuhen que reunidas
la lluna y una planeta...
—¿No sab que diuhen, *Layeta*?
Donchs diuhen moltes mentidas.
—Alguna ho crech ¡pró no tantas!
—Donchs no li vingui de nou...
—Calli! que 'm sembla que plou...
—Potsé' es que regan las plantas...
—A aquesta hora ja ho son totas,
fillet, dexemnos d' historias...
tinch pó de pluja... ¡Memorias!
—¡Pasihobé que cauhen gotas!
(Nos ha deixat ben guarnits
ab lo *pipí* aquet bacò...)
Nen, no 's fá aixó á n' al balcó!
¡Vesho á fé als Estats Units!

PEPITO LLAUNÉ.

LA TOMASA

DIUMENGE DE RAMS

Quan arriba aquesta diada
la modista Encarnació
se dol de no ser casada,
no perquè vulgui *senya*
sinó per dú á la maynada
á benebir lo palmó.

NOVETATS

CATALUNYA NOVA

Ab regular concurrència, aquesta nova societat coral va donar un concert lo diumenge últim, formant part del mateix, tres pessas corals del immortal Clavé; quatre del célebre Mendelssohn y una armonisada per Morera, director del coro.

Respecte á las del eminent músich catalá, dirém que sa execució fou insegura y distinta de la acostumada en altres societats corals que haviam sentit quan las dirijia l' inolvidable Clavé, son autor; per lo tant no sabém si lo donarhi colorit distint vol dir *enmendar la plana*, ó si es que las corrents modernas aixís ho marcan. De las del músich alemany Mendelssohn, debém manifestar que encare que pessas *homeopáticas*, per lo diminutas que son en extensió, nos satisfieren tant per lo sentimentals com per lo armoniosas, aixís com també per la bona execució que varen lograr.

Lo mateix debém dir de la cansó popular *Sant Ramón* armonisada per lo Sr. Morera, qual composició merequé los honors de la repetició.

En resúm, com que ab verdader deliri era esperada la aparició de la nova societat lo sentit ó conegut, desilusioná á molts, embe' essant á to' hom solament lo reperori desconegut; creyém que á repetir-se los concerts s'hi haurá de donar mes sustancia, puig resulta un espectacle sumament insignificant, ja que de suprimir l' intermedi de las duas parts, ab una hora se dona fi al concert.

ROMEA

La labor dels traductors ó arreg'adors de *La bailarina* ha sigut tan sumament desafortunada que á escepció del primer acte, en lo demás no 's veu ni un moment pugui ser obra del festiu escriptor francés Labiche.

Los xistes que hi ha, si xistes se poden dir, son pochs y bruts, las escenas peccan de monótonas y lo desarrollo de l' obra es sumament petit é ignocentó, de modo que no te mes pasta que pera una comedia en un acte.

Bastant contribuí al escís éxi ob'ingut, lo defici'ent desempenyo que hi donaren los actors, ja que los mes d' ells sols *xarrotejavan* sos rôles, formant trist contrast ab l' apuntador que 's debía pensar que tractava ab una companyia de sorts.

Segóns los cartells, á París se representá 400 nits consecutivas; en Barcelona ja s'conten'arán ab... tres pesetas.

Pera dilluns anuncia lo seu benefici lo reputat galán joye de la companyia Ernest Fernandez, ab los dramas de Campredón *Flor de un dia* y *Espinas de una flor*, dirigits per lo distingit primer actor Sr. Borrás.

Li augurém una bona entrada, tant per l' acert de las obras escullidas—ja que encare que velles, sempre son escoltadas ab gust—com per las moltes simpatias ab que conta.

TÍVOLI

Pera dissapte próxim está anunciat per la *troupe* infantil Bosch, la ópera del eminent Bretón *La Dolores* que tant per la importancia musical que té com per l' extraordinari *tour de forse* que representa, es esperada ab verdadera ansietat per los assíduos concurrents.

CATALUNYA

Dimars passat ab escullida funció, estava anunciada la reaparició en aquest favoregut teatro del conegut tenor cómic Sr. Font Palmada, de regrés de la seva excursió per América, en la que sabém hi ha recullit molts *patacóns* y també molts regalos de gran valor dels amichs y admiradors que ha sapigut lograr *allende los mares*.

Ja era hora que en la companyia hi entrés un reforç notable.

UN CÓMICH RETIRAT.

Nostre estimat company de Redacció y editor d'aquet setmanari D. Ramón Estany, ha suferit la irreparable pérdida d' un hermós nen de 10 mesos, qu'era l' alegría del nostre amich y de sa bona esposa.

Rebin los atribulats pares la mes sentida expressió del nostre pè'am, y que 'ls serveixin de lenitiu á son dolor, las dos agraciadas germanetas del finat.

Segóns varem prometre en nostre número passat, aquí van las condicions del important concurs de *Societats corals*, organiat per la *Lira Tarregense* de Tárrega.

Lo concurs tindrà lloch lo dia 5 d' Abril próxim en la ciutat de Tárrega y poden concorre totas las Societats domiciliadas en la provincia de Lleyda. En l' acte del certámen las societats venen obligadas á cantar *Los Pescadors* del immortal Clavé, y además un' altra pessa á lliure elecció.

Lo jurat calificador, estará constituhit per los Srs. Don Cosme Ribera, D. Ramón Florensa, D. F. Vidal y Códina, D. Francisco Minguell y D. Francisco Gelambí.

Entre 'ls valiosos premis concedits s' hi contan ofrenas del Ajuntament de Tárrega, del Diputat del districte, de las societats, «Casino Principal», «La Alianza», «Círculo Mes de Mayo», un de las senyoretas de Tárrega y molts altres de importancia.

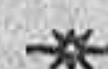
La Societat «Lira Tarregense» iniciadora del Certámen, no entra en concurs y cap societat podrá segons las bases obtindre dos premis á la vegada, si totas las demás no 'n tenen un cada una.

Respecte á la organizació de la festa y demás detalls, poden las societats que vulguin concorre al Certámen, dirigir-se directament á la Societat Coral mencionada, ó á la nostra Redacció, ahont tenim lo cartell de manifest.

Creyé'm ab lo exposat, que 'l Certámen de Tarrega 's veurá en extrém concorregut, y celebrarem molt qu' aixís siga.

Nos escriu nostre apreciat corresponsal de Sant Joan de Vilasar, que los aficionats de dita vila preparan pera lo dia 29 del present, una funció extraordinaria en lo teatro, posant en escena lo drama *La Passió* en lo que desempenyará lo personatge de Jesús lo Sr. Almera y pendrán part las distingidas actrius Srtas. Oliveras, Tormo y fillas Tormo.

Han visitat nostra Redacció las dos novas publicacions *La Suerte*, periódich sorpresa y *La Ilustració Popular*, setmanari dedicat al foment de la nostra literatura.

Desijém á abdós colegas vida tan próspera com llarga.

✱

Tenim lo gust de participar als nostres favorixedors, que en lo folletí del present número, publiquem l'índice de composicions, corresponent al folletí anterior, ab lo que quedarà aquet completament llest y á punt d'enquadernarse.

Dispensin de la tardansa.

✱

Suposo que ja estarán al tanto de las novetats que passen!

Tant mateix nostre generalíssim s'ha tret la són de las orelles .. y comensa á demostrar qu' es home d' empena.

¡Alabat siga Deu!... Ja era hora de comensar á repartir cops de Samalé...

Lo valent coronel Suarez Inclán per un cantó y 'l batalló de Wad—Rás per l' altre, lo general Aro'as per davant y 'l general Bernal per darrera, obehints tots ordres de 'n Weyler, están trayent la pols de las costellas insurrectas, ab un brio y un salero que fins 'ls *tocinayres* s' han arronsat, al veure qu' arribava la *repartidora* y fins diu que s' han fet á un *ladito*, per por de rebre *crostó*.

Aixís, aixís... *Venga de ahí!* dihém nosaltres *jaleant* eixas noticias qu' esperém serán precursoras d' altres tunyinas mes importants encare...

Gracias á Deu .. ¡Ja era hora!

✱

Lo germá *Bum-Bum* diu que marxa á Alemanía.

En apariencia lo motiu del seu viatge, no es altre que buscar allí remeys per una filla que té malalta. En realitat diuhen que 'l motiu es un ... altre.

Tractantse del general del *Uorón* casi bé pot presumirse que si 'l motiu es en efecte un altre, hi ha un *pastel* en porta.

Perque desgraciadament lo primer prestigi militar d' Espanya (no riguín, eh) no serveix per altra cosa...

Es una especialitat en.. *pasteleria*

Lo qu' es á *guerrero*, qualsevol biy'el: li passa la má per la cara y qualsevol *mulato* ó *xino* l' ensarrola!..

Veyam... ¡veyám que 'n sortirà del *pastel* en qüestió!..

✱

Lo govern busca quartos pero... no 'n troba. 'Ls banquers que corren per Espanya son molt patriotas, aixó sí, pero no deixan diners mes qu' al vint per cent y ab hipoteca segura.

De modo que 'l govern no té mes remey qu' anar á buscar monissos al extranger y com allí no son espanyols, no hi val tampoch lo patriotisme

Pero en cambi 'ls banquers espanyols son 'ls qu' están interessats mes que ningú en la guerra per mor de las *Cubas* y reclaman del govern qu' envihi homes y mes homes á trencarse la crisma...

Ja qu' altres donan la seva sanch, què menos podrian fer ells que deixar 'ls quartos per sostenir la guerra?.. Pero cá! son aixís...

Molt patriotas... tan patriotas
qu' ells atían al govern
pro en tractant de quartos, diuhen:
—¡A la bossa, no hi toquéml

✱

Hem vist en *La Semana*, periódich d' aquesta capital, que D. Francisco Brú, oncle del marqués de Comillas,

torna á buscar lo bulto á son nebot, ignorém ab quins fins.

Com lo senyor Brú es ja conegut dels lectors de nostra publicació, desde que li várem tirar la caballería á sobre, quan publicá no fa molt un llibret referent á Mossén Jacinto Verdaguer, devém fer constar que mentres 's dediqui á treure 'ls drapets al sol, al seu parent, no tenim res que dirhi, perque 's traca *de pláticas de familia, de las que nunca hice caso, y si té ó no rahó, allá se las hayan.*

Mentres no s' emboliqui ab mossén Cinto, dihent lo que no pot dir, com allavoras del llibre, no hem d' obrir la boca y per lo que toca á son nebot, per nosaltres: —¡Aboqui, que 'ns té sense cuydado!

Ah... alló de *eminente escritor* que li diu *La Semana*... créguins, don Francisco... ¡Si es broma puede pasar!..

✱

Lo marqués de Cabriñana, l' héroe y mártir á un temps de la moralitat municipal, 's presenta candidat á la diputació á Corts per Madrid.

Molt difícil es que surti; la influencia de 'n Romero de la Bleda es molt grossa y 'ls madrilenys son massa *flamencos* per treure un diputat contrari del poítich mes *flamenco* de Espanya.

Tot será qüestió de que 'l *Pollo de Antequera*, organisi una corrida de toros y convidi al poble de Madrid de franch á condició de no votar al marqués de Cabriñana ..

Si ho fa aixís... Adeu, marqués! ¡Ja es home al aygal!

Y aixó encare, en lo cas de que las eleccions fossin legals y *vots fossin trunfos*, pero cá, ni aixó será precis...

O siro ¡á las pruebas me remito!

CORRESPONDENCIA

(Tancada 'l dia 19 d' aquet mes)

Joan Orlés: Van millor que las anteriors, pero encare no m' agradan prou.—Non Non: Publicarém lo geroglífich.—J. Gay: De vosté, 'ls *impossibles*.—J. M.ª Pinós: Publicarém un logogrifo.—Gironella poétich: No serveix.—R. Pujol: Id.—Etcétera Vilafrantina: Es poch espontánea.—Filarmónich: Es fluixa.—Joseph Arallab: Anirá 'l logogrifo.—M. Peidro: Está bé.—Pere Salóm: Están mal versificadas.—J. Robert P.: Son mansos.—J. Sallent: La segona ratlla hauria de dir «sabre».—F. C. y J.: Es poch complicat. No 'ns envihi mes cartas ab sello de 15 céntims.—Fidel Delfí: Publicarém lo rombo.—Rich Delfí: No 'ns convé.—Angel Salabert: Anirá 'l primer acudit. Aquest article no m' agrada tant.—Joseph Soler: Insertarém lo ters de sílabas.—Joan Rocavert: De vosté, 'l geroglífich.—Un pianista de P. F.: No va. La última quarteta es molt rípiosa.—Jove Comprimi: Está mal versificada.—J. Vázquez: Son massa verts.—Rafel Noveli: Hi ha imperfecció de rima.—Destorba Qüentos: Anirá 'l según epígama, arreglat.—E. P.: Publicarém alguna cosa.—Nyebit: Está ben versificada; pero es de mal gust. La del seu amich no servia.

LA TOMASA

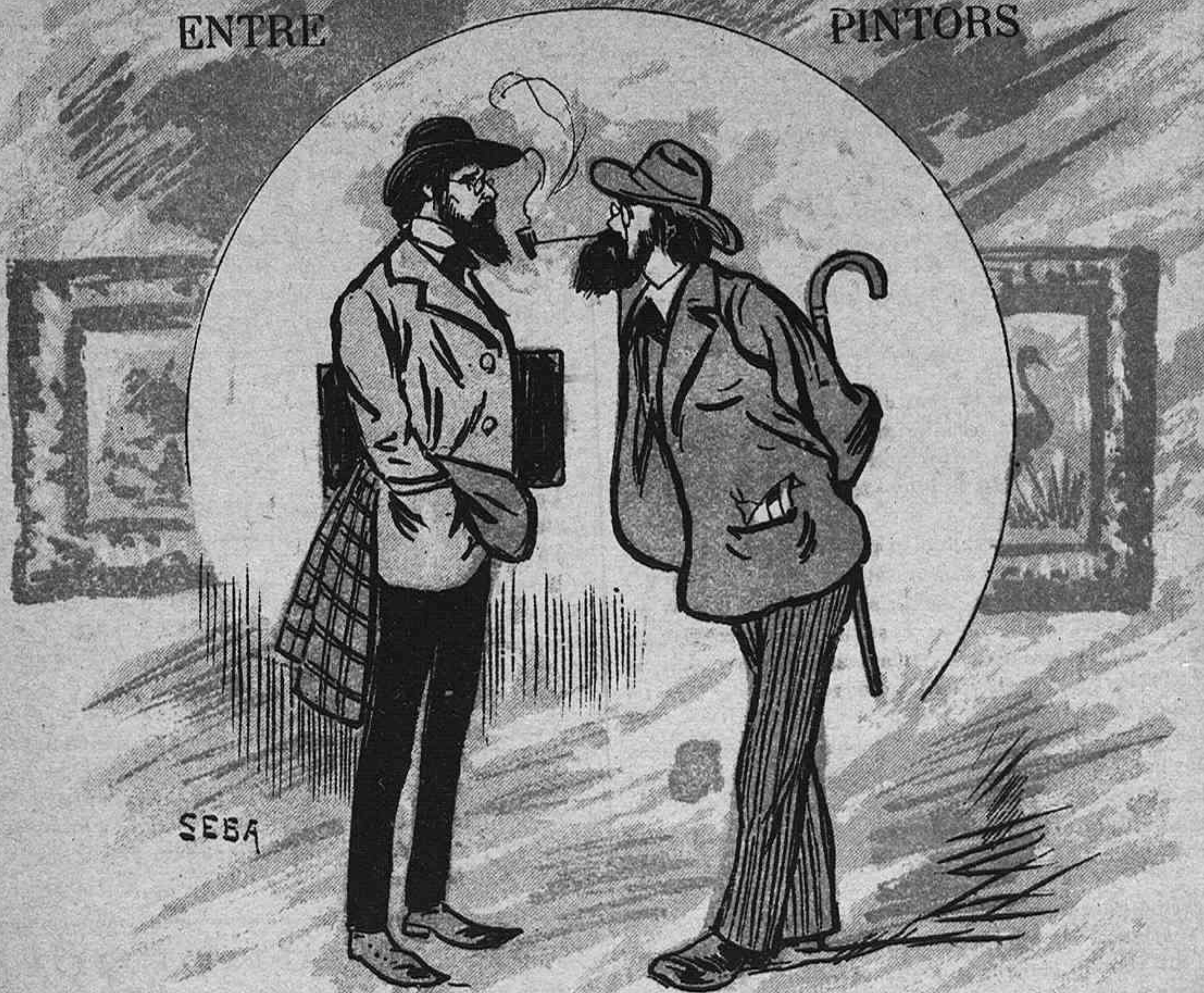
— PERIÓDICH FESTIU, IL·LUSTRAT Y LITERARI —

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya y Portugal, trimestre.	1'50 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, id.	2 " »
Extranger, id.	2'50 " »
• Número corrent.	0'10 " »

NOTA.—Tota reclamació podrá dirigirse á l' Administració y Redacció del periódich

6, SANT RAMON, 6 -BARCELONA.

SEBA

—Ho!a, noy; encare continuas en la teva idea de rompre 'ls antichs motllos.

—Mira: en la primera sessió de l' Academia, proposaré que cap dels socis pinti la cigonya. ¡Es tan antiga aquesta pintural!

SECCIÓ DE TRENCA-CLOSCAS

XARADA

A un pobre jayo doná
la Total, que té bon cor,
una dos hu, que deixá
per vella lo seu senyor.
Y quan ja 'l bon home estava
content á mes no pogué,
uu dos, que pe 'l carré anava
l' hi va fer tota malbé.

E. TORRENT COSTA.

ANÁGRAMA

La Tot per ser bufona
Y escultural
Porta la cotilla alta
Y molt total.

F. RIBAS.

ENIGMA

¿Quina es la població catalana que ab las deu lletres de que consta, y convenientment combinadas, se puguin fer 84 noms mes de pob'es de Catalunya, 6 sia, 18 de la provincia de Barcelona, 10 de la de Tarragona, 38 de la de Lleyda y 18 de la de Girona?

R. BALCELLS BELLVÉ.

ROMBO

.....
.....
.....
.....
.....

Sustituhir los punts per lletras, de manera que llegidas las ratllas vertical y horisontalment, diguin: 1.ª, Consonant; 2.ª, Número; 3.ª, Comestible; 4.ª, Nom d' home; 5.ª, Poble catalá; 6.ª, Número; 7.ª, Consonant.

JOAN ROCAVERT.

BALDUFÀ NUMÉRICA

8 9 —Nota musical.
4 2 — " "
1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Nom de dona.
1 9 6 3 2 4 9 —Animal.
3 4 5 6 9 —En las iglesias.
5 8 7 —Carrer de Barña.
1 7 — " "
3 —Consonant.

PERE SALÓM MOLAS.

GEROGLIFICH

PPPPPPPPPP
AAAAAAA
FAN
DURO DURO
SAMUEL GRAY.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO 394

Xarada.—En-can-ta-do-ra.
Anagrama.—Mari-Mira-Rima-Armi
Rombo.—

D
P o p .
P a r i s
D o r o t e a
P i t e t
S e t
A

Trenca caps.—La vedoma encantada.
Geroglifich.—Per claus un manyá.
Logogrifo numérich.—Freginals.

Lit. Barcelonesa de Ramón Estany
6, Sant Ramon, o.—BARCELONA